

Zwart

Ik zit in een heel klein klasje. We zijn met dertien en dat is meestal echt wel fijn. Alleen Renaat werkt vaak op m'n zenuwen. Die is zo verwend en doet zo vervelend. Nu moeten we een groepstaak maken over Afrika. Ik ben benieuwd wat hij nu weer zal verzinnen ...

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) draagt. Dit FSC-label biedt u de garantie dat het gebruikte hout en papier enkel afkomstig zijn uit goed beheerde bossen.

Herdruk 2011/375
ISBN 978 90 8661 060 0
K.B. D/2005/0147/235
Bestelnr. 60 1020 437
NUR 191

Tekeningen: Curd Wuestenberg

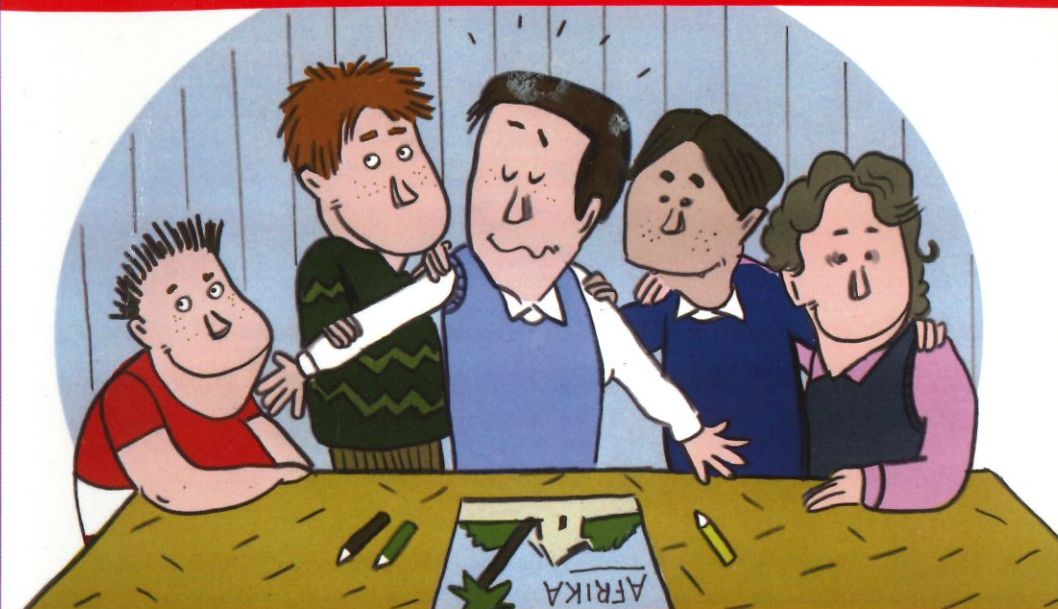
Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

AVI-niveau 7

Thema 6 Schrijven is een kunst, filmen ook

Frank Pollet

 die Keure

Ik oefen.

stop**te**
 grap**te**
 stap**te**
 plet**ste**
 gliml**achte**

wee**nde**
 duur**de**
 open**de**
 fluister**de**
 mopper**de**
 veronderstel**de**

span**ning**
 toepas**sing**

Annika
 Mitch
 gearrive**er**d
 aller**gisch**
 bibliotheek
 dic**tee**

compleet
 cultuur
 camera
 perfect
 scannen
 geselecte**er**d

lucht ballon
 wereld dieren dag
 hart verscheurend
 hersen schudd**ing**
 ochtend speeltijd
 deur open**ing**
 spel computer
 luid sprekertjes
 kerst vakantie
 dia voorstell**ing**
 ballon vaarder

sa men ge steld
 ge zel schaps spel le tje
 tri om fan tel ijk

monteren
 journalist
 documentatie
 ouderwets
 extra
 gsm
 Benny
 Barry
 missionaris

luchtballon
 werelddeerendag
 hartverscheurend
 hersenschudding
 ochtendspeeltijd
 deuropening
 spelcomputer
 luidsprekertjes
 kerstvakantie
 diavoorstelling
 ballonvaarder
 sa men ge steld
 ge zel schaps spel le tje
 tri om fan tel ijk

blz.

- 3 Een **journalist** verzamelt en schrijft informatie en nieuws over een bepaalt onderwerp. Dit verschijnt dan in een krant of tijdschrift.
- 4 Een **ballonvaarder** is iemand die tochten maakt in een luchtballon.
- 5 Het is een hele **karwei** om alle documentatie te verzamelen.
Het is een groot **werk** om alle documentatie te verzamelen.
- 7 Het enige **pluspunt** is de afwezigheid van Renaat.
Het enige **positieve** is de afwezigheid van Renaat.
- 8 Tijdens de speeltijd was hij nog niet **gearriveerd**.
Tijdens de speeltijd was hij nog niet **aangekomen**.
- 9 Hij trok nu **uit alle macht** aan het touw.
Hij trok **met al zijn kracht** aan het touw.
- 10 Er **schalde** veel lawaai uit de kleine luidsprekers.
Er **klonk** veel lawaai uit de kleine luidsprekers.
- 14 Het meest **luidruchtig** groepje is dat van Renaat.
Het groepje dat het meeste lawaai maakt is dat van Renaat.
- 15 Jullie zijn zo **ouderwets**.
Jullie zijn echt **niet modern**.
- 16 Met een **camera** kun je filmpjes maken.
- 16 Een **safari** is een tocht door het oerwoud waarbij je allerlei exotische en wilde dieren ziet.
- 17 Het **kost ons veel overleg** om vast te leggen waar we het over willen hebben.
We **moeten heel veel praten** om te bepalen waar we het over willen hebben.
- 18 We moeten enkele boeken **selecteren**.
We moeten enkele boeken **uitkiezen**.
- 21 Na de vakantie heeft Renaat weer een **gebronsde** huid.
Na de vakantie is de huid van Renaat weer **bruin door de zon**.
- 21 'Het was zalig', **pocht** hij.
'Het was zalig', zegt hij op een opscheppende manier.

Zwart

Een klein klasje is fijn. Dat dacht ik vroeger altijd.
Tot ik er zelf in een terecht kwam.
We zitten met slechts dertien kinderen in de klas.
Dat heeft natuurlijk wel voordelen.
De juf heeft altijd tijd voor ons. Ze kan ook alles opnieuw en opnieuw en opnieuw uitleggen.
Een nadeel is dat je nooit eens verstrooid mag zijn.
Altijd heeft de juf het wel gezien. Nog voor je zit te praten, gebaart ze al dat je moet zwijgen.
Maar we hebben een toffe juf, dus dat is ook weer een voordeel. En de kinderen in onze klas zijn ook geweldig.
Bijna allemaal, toch. Want er is ook Renaat ...

Renaat is rijk. Want zijn papa is rijk.
Die breekt huizen af. Dat is zijn job.
Ik vind het eigenaardig dat je rijk kunt worden door afbraak. Maar misschien komt daar wel het woord steen-rijk vandaan ...

Nu vind ik het helemaal niet erg dat mensen rijk zijn.
Natuurlijk niet. Mijn mama en papa hebben niet zoveel
geld als de papa van Renaat. Maar mijn papa zegt altijd
dat hij rijk is. Want hij is gezond en gelukkig.

En dat vindt hij echte rijkdom.

De papa van Renaat heeft een villa, drie auto's, een
boot, een flat aan de zee en een in Spanje.

In de vakantie is Renaat nooit thuis. Dan is hij aan zee
of in Spanje. Soms komt hij helemaal bruingebrand
terug. De meisjes van de klas vinden dat fijn.

Ik vind dat lelijk.

Renaat is niet zo slim, vind ik. Hij schrijft heel veel
fouten. Ik niet, ik doe hard mijn best om zonder fouten
te schrijven. Mijn papa zegt dat dit heel belangrijk is.
Mijn papa kan het weten, want hij is journalist 📰.
Hij werkt voor een belangrijke krant. Hij schrijft over
cultuur.

Maar wanneer Renaat weer 3 op 10 voor dictee heeft,
haalt hij gewoon zijn schouders op.

De juf zegt dan dat hij wat beter zijn best moet doen.

Renaat zegt dan altijd: 'Juf, mijn papa schrijft nog veel meer fouten dan ik. Maar mijn papa is wel de rijkste papa van iedereen.'

En dan kijkt hij zo trots als een pauw.

Het woord steen-trots bestaat niet, maar op Renaat is het zeker van toepassing.

We moesten documentatie over luchtballons zoeken.

We mochten het niet zomaar van het internet plukken, zei de juf.

Ik heb me suf gezocht. In kranten en tijdschriften.

Ik ben naar de bibliotheek geweest ...

In ons dorp woont een ballonvaarder 📖.

Ik ben hem gaan vragen of hij me kon helpen.

Het kon. Gelukkig maar.

Toen we in de klas onze documentatie moesten tonen, vond de juf dat ik het heel goed gedaan had.

'Heel interessant', zei ze.

Maar toen ze bij Renaat was aanbeland, zat die al te glunderen.

Zeven boeken lagen netjes op een stapel op zijn bank.

'Waar is je documentatie?', vroeg de juf.

'Hier!', zei Renaat. 'Ik heb zeven boeken over luchtballons gekocht, juffrouw.'

Die dag kregen we van de juf een blad met vragen.

We moesten het antwoord in onze documentatie zoeken. Tekst en foto's mochten we uitknippen en op papieren kleven.

De hele avond ben ik ermee bezig geweest.

Eerst las ik de vragen driemaal, en toen ging ik op zoek in mijn documentatie. Knippen, kleven ...

Een hele karwei 📖.

De juf zei dat ik het heel goed gedaan had.

Renaat had natuurlijk de mooiste foto's en de meeste tekst. De juf vroeg waar dat allemaal vandaan kwam.

En Renaat glimlachte en zei: 'Uit die boeken, juf.'
Hij had teksten en prentjes uit zijn zeven dure boeken geknipt!

Toen het werelddierendag was, mochten we van de juf ons huisdier mee naar school brengen.
De meeste kinderen vinden dat geweldig tof.
Ik niet zo. Ik ben allergisch aan de meeste dieren.
Wanneer een kat of een hond in mijn buurt komt, begin ik al te niezen. Of ik krijg jeuk in mijn keel. Of mijn ogen beginnen te tranen. Heel lastig allemaal.
Het spreekt dus vanzelf dat ik geen huisdier heb.
En dat ik niet echt uitkijk naar die werelddierendag.
Ik weet het op voorhand: die dag heb ik de hele tijd allergie.

De ochtend van werelddierendag zag je tientallen honden op school verschijnen. Sommige kinderen hadden een parkiet meegebracht. Of een ratje, of muisjes. Of een hamster.
Een meisje van het tweede leerjaar had een visje meegenomen. Het duurde niet lang of iemand was tegen haar aangebots.

En het visje lag algauw op de grond. Het was niet dood.
Maar het meisje weende wel hartverscheurend.
'Je visje heeft misschien een hersenschudding',
zei Pol van het zesde.
Het meisje kon er niet om lachen.
In de klas was het een heel vervelende dag voor me.
Geblaf, geritsel, gehuil. Ik hou er niet van.
Trouwens, iedereen werd erdoor afgeleid. Hoeveel maal de juf onze aandacht vroeg, was niet te tellen.
Het enige pluspunt 📖 vond ik de afwezigheid van Renaat.

Tijdens de ochtendspeeltijd was hij nog steeds niet gearriveerd 📖.

'Hij is vast allergisch aan dieren, net als ik', zei ik.

'Of hij is op reis', dacht Joris hardop.

'Hij zal ziek zijn', veronderstelde Annika.

'Nier-stenen', grapte Marie.

'Zou zijn papa voor die stenen geld krijgen?', lachte Stef.

Toen de les nog maar pas weer begonnen was, werd er op de deur geklopt.

Renaats hoofd verscheen in de deuropening.

'Sorry dat ik te laat ben, juf', zei hij. 'Mag ik binnenkomen?'

De juf keek streng. 'Wil je op de gang blijven staan, dan?'

Renaat stapte naar binnen.

In zijn hand had hij een koord.

Hoe meer stappen Renaat in de klas zette, hoe strakker dat koord gespannen stond.

'Heb je je huisdier meegebracht?', vroeg de juf.

'Ja, eh, nee. Ik bedoel: eigenlijk had ik geen huisdier. Ik ben er daarnet maar eentje gaan kopen. Daardoor

was ik te laat, juf. Maar hij wil niet', mopperde Renaat.

Hij trok nu uit alle macht 📖 aan het touw.

In de gang pletste iets op de grond. Even later stapte een dier naar binnen.

'Een ezel!', riep Benny.

Annika fluisterde: 'Je bedoelt: twee ezels!'

Met Renaat is het altijd wel wat.

Op een dag, voor de vakantie, mochten we ons favoriete gezelschapsspelletje meebrengen.

Iedereen had fijne spelletjes meegebracht: uno, gewone kaarten, mens erger je niet, vier op een rij ...

Alleen Renaat viel weer uit de toon. Natuurlijk.

Hij had zijn spelletje zo lang mogelijk in zijn rugzak gelaten.

Maar toen we allemaal gezellig aan het spelen waren, opende Renaat zijn dure rugzak. En wat kwam eruit tevoorschijn?

Een schitterende spelcomputer. Natuurlijk compleet uitgerust. Met bijhorende kleine luidsprekertjes waar geweldig veel lawaai uitschalde 📢.

Het duurde niet lang of iedereen werd gestoord en stopte met spelen.

Vandaag heeft de juf ons een fijne opdracht beloofd.

Een hele grote taak, in groepjes.

Meer heeft ze ons er nog niet over gezegd.

Ik weet al dat ze tot laat in de namiddag zal wachten om ons meer te vertellen. Dat doet ze altijd. Zo voert ze de spanning op.

Het laatste halfuur van de dag is het zover.

De juf zegt dat we een groepswork over mensen, dieren en planten in Afrika moeten maken.

Dat vinden we allemaal erg fijn.

We krijgen vier weken de tijd om documentatie te zoeken. Om alles netjes uit te schrijven, om passende foto's te kleven.

'Je mag het doen zoals je zelf vindt dat het het beste is', zegt de juf.

Ik knik. Ik zie het wel zitten.

Waar ik niet meteen aan gedacht heb, is hoe de groepjes verdeeld zullen worden.

Ik heb meteen schrik dat ik met Renaat in een groepje zal zitten.

Mogen we kiezen?

Dat zal wel niet, want dan is Renaat vast helemaal alleen.

De juf vindt dat namen trekken het eerlijkste is.

Ze schudt het doosje met naamkaartjes. En voordat ze er een na een de kaartjes uithaalt, zegt ze: 'Twee groepjes van vier en eentje van vijf.'

Wanneer er zeven namen genoemd zijn, krijg ik het warm. Er zitten dus nog vijf kaartjes in het doosje.

Een ervan is het mijne. Een ander is dat van Renaat.

Wanneer geen van beide kaartjes uit het doosje komt, zitten Renaat en ik samen in de derde groep.

Ik kruis mijn vingers ...

Maar ik heb geluk, want Renaat is de vierde naam van het tweede groepje. Oef!

'Ik trek nu het laatste kaartje voor groep twee', zegt de juf.

Daar had ik niet op gerekend. Shit, zeg ik bij mezelf.

Groep twee bestaat dus uit vijf personen.

Als de juf nu mijn kaartje uit het doosje haalt, ben ik toch nog bij Renaat in de groep.

Vijf kaartjes zitten er nog in het doosje. Ik heb dus een kans op vijf dat ik ...

Ik zie hoe de hand van de juf in het doosje verdwijnt.

Ze haalt er twee kaartjes uit. De juf laat de twee kaartjes weer in het doosje vallen.

'Ik heb er maar eentje nodig', zegt ze. 'En die ene is ...'

Weer verdwijnt haar hand in het doosje. 'Mitch!'

Ik zucht. Oef, dat was spannend.

Renaat kijkt triomfantelijk.

Alle stoere jongens maken deel uit van zijn groep.

Natuurlijk is er nu rumoer in de klas.

De juf tikt op het bord en vraagt om aandacht.

Het duurt even voor ze die weer krijgt.

‘Meisjes en jongens. Dit groepswork is zeer belangrijk.

Ik wil dat jullie er ernstig werk van maken. Dat jullie heel

goed nadenken hoe je het zult aanpakken. Dat jullie

samen afspreken. Dat iedereen evenveel werk doet.

Jullie zijn vrij om het uit te werken. Maak er iets moois van!’

Wanneer we op de speelplaats komen, vormen we spontaan de groepjes die de juf heeft samengesteld.

Het meest luidruchtige 📖 groepje is natuurlijk dat van Renaat.

‘Mannen, dat is echt iets voor ons!’, roept hij.

De anderen roepen ‘Yes!’ en zo.

Renaat gaat door: ‘In de kerstvakantie gaan we met vakantie naar Zuid-Afrika. Dat past dus perfect!’

‘Yes!’, roepen Peter en Mitch.

Zo gaat het nog even luidruchtig door.

‘Ik heb een plan!’, giert Renaat.

‘Yes!’, roept Barry.

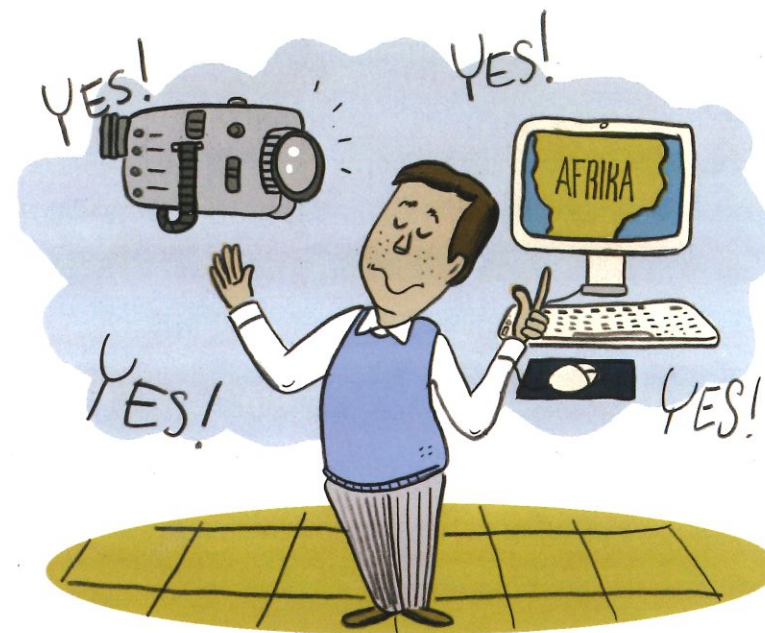
Dan wordt het stil, want Renaat fluistert.

De anderen luisteren gespannen.

‘Yes!’, roept Kurt dan. ‘Wij behalen vast meer punten dan de andere groepen samen!’

De volgende dag wordt het duidelijk wat Renaats plannen zijn. Op hun reis naar Zuid-Afrika zal Renaat heel veel filmen.

‘Een verslagje maken is belachelijk’, vindt hij. ‘Dat is ouderwets 📖. Bovendien schrijf je dan fouten en krijg je minder punten.’

Ik vind dat normaal.

'Maar,' gaat Renaat door, 'ik vraag wel aan papa of hij me een nieuwe camera koopt. Zo'n digitaal ding. Dan kan ik filmen wanneer we op safari gaan. En wanneer we uitstappen doen, naar dorpjes en zo.' Dat lijkt me niet zo'n slecht idee, moet ik toegeven. 'En wanneer we weer thuis zijn, kan ik alles met de computer regelen. Dan houden we een mooi filmpje over, en behalen wij vast de meeste punten. Goed, hé?!'

We besluiten met ons groepje extra ons best te doen.

Tijdens de vakantie komen we samen.

'Kunnen wij niet origineler zijn dan een gewoon mapje?', vraagt Anke. We denken onze hersenen te pletter.

'Mijn papa doet weleens een soort diavoorstelling met de computer', zegt Karel. 'Misschien ...'

'Ja, en mijn papa zegt dat je er dan ook tekst bij kunt plaatsen. Maar hij weet niet juist hoe dat moet.'

'En mijn papa kan scannen op zijn werk.'

'Mijn papa ook.'

'Wij hebben thuis een scanner staan.'

Plannen genoeg, dus.

Ik stel voor dat we naar de bibliotheek gaan.

'Eerst moeten we zo veel mogelijk informatie zoeken. Dan zien we wel verder.'

Natuurlijk vinden we in de bibliotheek tientallen boeken over het onderwerp. Stapels en stapels en stapels.

Het kost ons heel veel overleg om vast te leggen waar we het precies over willen hebben.

Terwijl we met ons viertjes in de bibliotheek rondlopen, komen de vrienden van Renaat binnen.

'Ha, kijk wie we hier hebben. Aan het werk?'

Ik knik.

'Ja, iemand zien werken is echt geweldig!', roept Barry.

De anderen schieten in de lach.

'Jullie zijn echt wel ouderwets', vindt Kurt.

'Ja,' valt Mitch hem bij, 'tjonge, wie werkt er nu nog met boeken?'

'Wij niet,' giert Peter, 'Renaat is nu volop aan het filmen. En jullie zitten hier in zielige boekjes te kijken. Echt zonde ...'

Wanneer we een aantal boeken geselecteerd hebben, gaan we naar de balie. Elk van ons neemt er een drielal mee.

Geladen met kilo's boeken stappen we naar buiten.

Daar staat Mitch met zijn gsm in de hand.

De anderen staan erbij.

'Yes! Yes! Yes!', roepen ze.

Het groepje holt meteen naar ons toe.

'Een sms van Renaat! Vanuit Zuid-Afrika!', gilt Barry.

'Op de gsm van Mitch! Kijk!'

MANNEN DE ZON SCHEINT HIER. IK HEP AL

VEEL GEFILMT. MOOIE BEELDEN. ONS

GROEPSWERK ZAL ZEER GOED ZIJN! GR RENAAT

'Stuur hem maar een berichtje dat wij tenminste weten

dat je *schijnt* schrijft en niet *scheint*, dat *heb* met b is en *gefilmd* met d', zeg ik droog.

De kerstvakantie vliegt voorbij.

De helft van de tijd werken we aan ons Afrika-groepswork.

Iedereen helpt: onze broers en zussen en mama's en papa's. Families halen oude Afrikaanse beelden van de zolder. Foto's worden ingescand.

Tante Noor heeft op zolder nog een dagboek van

haar nonkel pater gevonden. Die is lang missionaris in Afrika geweest. We mogen zijn dagboek meenemen om in de klas te tonen.

Hoe langer we aan ons groepswerk bezig zijn, hoe leuker we het vinden.

Het kan me allang niet meer schelen of Renaat en zijn vrienden meer punten zullen krijgen.

Wij hebben tenminste gewerkt, we weten nu echt iets over Afrika.

Na de vakantie heeft Renaat weer een gebronsde 📖

huid.

'Het was zalig', pocht 📖 hij. 'We zijn ook op safari geweest. Toen heb ik natuurlijk heel veel gefilmd. Schitterende beelden heb ik. Nu moet ik ze enkel nog monteren. Maar dat is een fluitje van een cent.

Ik weet al dat wij heel veel punten zullen krijgen.'

'Yes!', zeggen Peter, Mitch, Benny en Kurt.

'O ja,' lacht Renaat, 'ik heb gehoord dat jullie hard gewerkt hebben?'

Ik knik.

'Dat is toch heel dom', zegt Renaat. 'Ik vind dat je tijdens vakanties niet moet werken. Dan moet je lui zijn en filmpjes maken. Daar dient vakantie voor!'

De dag dat we ons groepswerk naar voren moeten brengen, is Renaat niet op school. Peter, Mitch, Barry en Kurt weten niet of hij ziek is.

'Misschien zit hij weer in Afrika', lacht Annika.

'Misschien moest zijn papa daar iets gaan afbreken ...'

Ons groepje is heel zenuwachtig wanneer we vooraan in de klas ons werk moeten brengen. Maar het gaat goed, en na afloop krijgen we applaus. Ook van de juf.

'En nu mag de groep van Peter, Mitch, Barry, Kurt en

Renaat als laatste ...', zegt de juf.

De jongens kijken elkaar aan.

Een tik op de deur doet iedereen omkijken.

Daar staat Renaat. Met zijn videocamera.

'Zo zo,' zegt de juf, 'net op tijd. Je mag meteen beginnen.'

'Dat zal niet gaan, juf', zegt Renaat met een hoofd als een tomaat. 'Mijn filmpje ... Er staat niets op ... Alles is ... zwart ...'